

sonlige Elstørighed er almindelig anerkjendt af Al., som ere komne i Berøring med ham. Men jeg bemærker dette, fordi det maa være aabenbart, at en Post som denne, hvor der ikke er Meget at bestille, nærmest maa betragtes som en Lærepost, hvilket ogsaa er blevet anført i sin Tid i Rigsdagen. Jeg har ikke læst Bemærkningerne desangaaende igjennem, men saavidt jeg erindrer, blev det fremhævet som en af Grundene til at fastholde Posten i Rom, at det var en Lærepost, hvor yngre diplomatiske Kræfter skulde udvikles, en Begrundelse, som aabenbart ikke slaar til, naar man ser hen paa, at Posten blev givet til en Mand paa henved 50 Aar, der var nærværdig at falde over Aldersgrænsen som Ritmester ved en af Eskadronerne i Rjåbenhavn.

Forøvrigt var det ikke min Hensigt at komme nærmere ind paa dette Forhold. Det var nærmest de Ytringer, som kom fra den ærede sidste Læser, der har bragt mig til at optræde til Forsvar for Udvælgets Indstilling — Det, der egentlig foranledigede mig til at tage Ordet, var Læsheden fra den ærede Udenrigsministers Side med Hensyn til et Spørgsmaal, som rettedes til ham fra den ærede Didsfører. Det kan ikke negtes, at den ærede Minister har nogen Grund til at beklage sig over den Maade, hvorpaa hans Budget er blevet behandlet af Udvælget, og det er jo ogsaa særlig fremhævet i et af vore Blade, at den ærede Udenrigsminister var bleven særlig ilde behandlet. Jeg maa maafke med det Samme gjøre opmærksom paa som et Kuriosum, at det samme Blad, som omtalte dette, nævnedes Udenrigsministeren, Kultusministeren, Hans Kongelige Højhed Kronprindsen og Kongen som de Fjere, der vare blevene særlig ilde behandlede af Finansudvalget. Jeg bemærker kun dette som et særligt Exempel paa, hvilken usættelig Taktløshed man fra en vis Side gerader i, naar man tager sig paa at ville være ultra-monarkistisk; Exemplet er leveret før, men det gjentager sig stadig igjen. Det skulde dog synes at være klart, at alle disse Spørgsmaal, som foreligge her paa Finansloven, ikke have Noget at gjøre med Kongen undtagen i visse ærede Herrer's Fantasi. Jeg maa forøvrigt her fremhæve, for at vore Modstandere ikke skulde tro, at der i mine Ord ligger et Angreb paa vort Modparti, den Maade, hvorpaa vore ærede Modstandere her i Salen have taget alle disse Spørgsmaal. Den Læsheds, som de have iagttaget med Hensyn til alle saadanne monarkistiske Forskræftelser, er for mig den tydeligste og bedste Desavouering af den Taktløshed, som en af deres Støtter udenfor Salen har begaaet. Jeg fremhævede forøvrigt ogsaa kun den hele Sag som et Kuriosum. — Det er jo ganske klart, at det, der dreier sig om her, har slet ikke Noget med disse Spørgsmaal at gjøre. Jeg vil ganske simpelt sige, at jeg forleden traf paa en Udtalelse af Monrad, og da jeg veed, at de Herrer fra den Side sætte saa

stor Pris paa at høre Udtalelser fra deres egne Meningsfæller fra nogen Tid tilbage, saa skal jeg nævne en saadan, som karakteriserer, hvad der gjøres nu. Monrad sagde i Anledning af et Forslag af Lutein om en Kommissions Nedsættelse paa Grund af Rigsretsagen, at naar man nærede Mistillid til et Ministerium, man ikke syntes om, „har det jo ikke den Betydning, at Monarken derved skal tvinges til at tage andre Ministre, men det har den Betydning, at de Mænd, mod hvem noget Saadant udtales, skulle indse, at de, da de ikke have Repræsentationens Tillid, ikke længere ere i Stand til forsvarlig at varetage Fædrelandets Lærv.“ Jeg fremhæver det, fordi det forekommer mig paa en særlig slaaende Maade at pointere hele Oppositionens Stilling. Det maa være klart, hvad det er, vi ville; det er ingenlunde, som det saa ofte er blevet sagt fra anden Side, at vi ville tvinge Monarken til at tage andre Ministre, det kunde aldrig falde os ind, da vi staa paa Grundlovens Standpunkt; men vi ønske at bibringe Ministeriet Overbevisningen om sin Mangel paa Gøne til at varetage Landets Lærv. Naturligvis have vi aldrig troet, at det skulde lykkes os strax, derfor have vi stadig maattet vende tilbage til dette, men vi haabe, at det om ikke alt for lang Tid maa lykkes os. Det er ogsaa Grunden til, at vi paa det Felt, som ligger for idag, have tilladt os at stryge nogle Poster. Der ligger ikke noget Overgreb fra vor Side deri og allermindst et Angreb imod Udenrigsministeren, hvilket der jo ikke var nogen Grund til fra Repræsentationens Side, men der ligger deri en Udtalelse om vor Overbevisning, og et Forsøg paa at faae Ministeriet til at dele den Anskuelse, vi have, nemlig at Ministeriet er uskikket til under de nuværende politiske Forhold at styre Landet. Der har været særlig Anledning for os overfor Udenrigsministeriet — jeg siger ikke overfor den ærede Udenrigsminister personlig, men overfor Udenrigsministeriet — til at gjøre dette gjældende, fordi Udenrigsministeriet er det Ministerium, som særlig synes at have ladet sig det være magtpaaliggende i de Forhold, hvor det har haft Et eller Andet at gjøre med indenlandske Forhold, at indtage en Holdning, der er os fjendtlig og efter vor Mening neppe gavnlig for Landet. Jeg sigter herved til den Holdning som Ministeriet har indtaget saa vel overfor Udlandets Presse som overfor Udlandet overhovedet. Den høitagtede Minister beklagede, at disse Udgifter til Pressen vare negtede Ministeriet og fremhævede, at der ikke var Tale om nogen Fond til at betale Indlandets Presse med. Ja, det veed jeg meget godt, jeg tror, at den betalte Del af Pressen, — der findes jo ogsaa Exemplarer deraf — kræve langt betydeligere Offre, og de Medlemmer, der tage sig af disse Pressefrembringelser, maa offre langt Mere end Udenrigsministeriets Budget